

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Съвет на Европа/Европейски съд по правата на човека, 2013 г. Този превод не обвързва Съда. За допълнителна информация, моля вижте пълните указания за авторските права в края на документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013. This translation does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013. La présente traduction ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО LAVRECHOV СРЕЩУ ЧЕШКАТА РЕПУБЛИКА

(жалба № 57404/08)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

20 юни 2013 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

20/09/2013 г.

Това решение е станало окончателно съгласно чл. 44 § 2 от Конвенцията. То може да претърпи редакционни промени.

По делото Lavrechov срещу Чешката република,

Европейският съд по правата на човека (пето отделение), заседаващ като камара в състав:

Mark Villiger, *председател*,

Angelika Nußberger,

Boštjan M. Zupančič,

Ganna Yudkivska,

André Potocki,

Paul Lemmens,

Aleš Pejchal, *съдии*,

и Claudia Westerdiek, *секретар на отделението*,

след като разгледа делото в закрито заседание, проведено на 21 май 2013 г.,

постановява следното решение, прието на същата дата:

ПРОЦЕДУРА

1. Делото е образувано по жалба (№ 57404/08) срещу Чешката Република, внесена в Съда съгласно чл. 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от руския гражданин г-н Evgueni Lavrechov („жалбоподателят“), на 18 ноември 2008 г.

2. Жалбоподателят е представляван от г-н R. Rozmánek, адвокат, практикуващ в Оломуц. Чешкото правителство („правителството“) е представлявано от своя агент г-н Vít A. Schorm, от Министерство на правосъдието.

3. Жалбоподателят по-конкретно твърди, че правата му на собственост са били нарушени поради отнемането на внесената от него парична гаранция.

4. Правителството е било уведомено за жалбата на 27 март 2012 г. Правителството на Русия е било поканено да заяви дали желае да представи писмено становище по делото (чл. 36 от Правилника на Съда). То не се е възползвало от тази възможност.

ФАКТИТЕ**I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО**

5. Жалбоподателят е роден през 1952 г. и живее в Удомля, Русия.

6. Той е бил представител на руската компания Т., която закупила дял от чешката компания S. Жалбоподателят е бил член на Управителния съвет на компания S. от 8 август 1995 г. и негов председател от 27 февруари 1996 г. В периода от 24 септември до 3 декември 1996 г. обаче той не бил в състояние да упражнява правомощията си, тъй като чешките членове на Управителния съвет са го отстранили незаконно. Впоследствие компания S. е била обявена в несъстоятелност.

7. На 11 юни 2001 г. жалбоподателят е бил обвинен в търговия въз основа на вътрешна информация и измама, по-специално в сключване на неизгодни за компанията S. договори и причиняване на имуществени вреди в размер на 88 000 000 чешки крони (3 520 000 евро). На 20 юни 2001 г. той е бил задържан под стража.

8. На 8 януари 2002 г. жалбоподателят е поискал да бъде освободен под гаранция и е предложил да плати парична гаранция в размер на 4 000 000 чешки крони (160 000 евро). Искането е съдържало декларация, че жалбоподателят е наясно със съдържанието на чл. 73 § 3 от НПК, в който били изложени условията за отнемане на гаранцията. На 17 януари 2002 г. Окръжният съд в Острава е освободил жалбоподателя под гаранция срещу плащане на обезщетение в размер на 10 000 000 чешки крони (400 000 евро). Той е обосновал размера на гаранцията с изключителната тежест на обвиненията и с важността на причините за първоначалното му задържане, и по-специално – с високата опасност от укриване.

9. На 31 януари 2002 г. жалбоподателят е упълномощил адвоката си да плати гаранция в определения от съда размер. Той се е задължил също така да остане на адреса си в Чешката република и да присъства на заседанията по делото и е декларирал, че му е известно, че гаранцията ще бъде отнета, ако наруши задълженията си. На 22 февруари 2002 г. той е бил освободен под гаранция. Едно от условията е било да остане на адреса си в Чешката република и да получава кореспонденцията си там.

10. На 7 юни 2002 г. окръжният съд е разрешил на жалбоподателя да напусне Чешката република, за да пътува до Русия до 18 юни 2002 г., при условие, че ще присъства на първото заседание, насрочено за 19-21 юни 2002 г. Това е бил четвъртият път, в който подобно искане на жалбоподателя е било уважено. Жалбоподателят вече бил пътувал три пъти до Русия в периода от февруари до юни 2002 г. и винаги се бил връщал.

11. На 17 юни 2002 г. жалбоподателят е уведомил адвоката си, че на 14 юни 2002 г. паспортът му с входната му виза за Чехия е бил откраднат в Москва и че е предприел стъпки за издаване на нов паспорт. В резултат на това, заседанието е било отложено за 7-9 август 2002 г.

12. Призовка за новото заседание е била изпратена на жалбоподателя на адреса му в Чешката република, но се е върнала като недоставена. Окръжният съд се е опитал да връчи призовка на жалбоподателя и чрез адвоката му.

13. На 8 юли 2002 г. адвокатът е изпратил определени документи на окръжния съд, включително и потвърждение от руските власти, че постоянният адрес на жалбоподателя в Русия е в Удомля.

14. На 30 юли 2002 г. адвокатът е уведомил окръжния съд, че не разполага с координати за осъществяване на директен контакт с жалбоподателя в Русия и че е препратил призовката за заседанието на адреса, който му е бил даден от един от съподсъдимите на жалбоподателя.

15. Тъй като жалбоподателят все още не бил получил нов паспорт и възразявал срещу гледането на делото в негово отсъствие, планираното за 7-9 август 2002 г. заседание е било отложено.

16. На 12 март 2003 г. окръжният съд, който не бил получил информация от жалбоподателя, е изпратил запитвания до Интерпол и до търговското представителство на Русия в Чешката република дали жалбоподателят е подал заявление за нов паспорт.

17. Страните спорят относно датата, на която жалбоподателят е получил нов паспорт от руските власти. Според правителството, това е станало на 28 февруари 2003 г., но според жалбоподателя, паспортът е бил издаден едва на 2 април 2003 г. Жалбоподателят не е информирал окръжния съд, че е получил нов паспорт.

18. Окръжният съд е насрочил ново заседание за 6-8 септември 2004 г. и на 22 март 2004 г. е призовал жалбоподателя чрез Министерството на правосъдието на адрес в град Подолск в Русия, който е бил вписан по делото като адрес на жалбоподателя в Русия. Той също така е предупредил жалбоподателя, че фактът, че не е подал заявление за чешка виза, останал е в Русия и не е влязъл в контакт със съда, е несъвместим с условията на гаранцията, може да се квалифицира като избягване на наказателното производство и може да доведе до отнемане на внесената гаранция. Жалбоподателят също така е бил уведомен за възможността за провеждане на наказателното производство в негово отсъствие.

19. Руското Министерство на правосъдието е информирало чешките власти, че жалбоподателят не е регистриран и не живее на адреса в Подолск и че настоящото му местожителство е неизвестно. Поради това, не било възможно да му се връчи призовка за заседанието.

20. Въпреки това, жалбоподателят е научил за заседанието и е получил краткотрайна виза, която му позволявала да посети Чешката република в периода 2-12 септември 2004 г.

21. На 2 септември 2004 г. обаче жалбоподателят е изпратил факс до окръжния съд, с който е поискал отлагане на заседанието, позовавайки се на неуточнени здравословни проблеми и заявявайки, че има нови адвокати, които се нуждаят от време, за да се запознаят с делото. Той не е дал адреса си в Русия. Поради това, окръжният съд е трябвало да отложи отново заседанието.

22. На 28 февруари 2005 г. окръжният съд е поискал от Министерството на правосъдието да потърси съдействие от руските власти за връчване на призовка на жалбоподателя за заседанието, насрочено за 21-23 ноември 2005 г., на адреса в Подолск или Удомля. Призовката обаче е била връчена на жалбоподателя едва на 16 януари 2006 г. в Удомля. На 21 ноември 2005 г. окръжният съд отново е отложил заседанието.

23. На 6 декември 2005 г. окръжният съд е решил да проведе наказателното производство срещу жалбоподателя в негово отсъствие. Той е приел, че жалбоподателят се отклонява от наказателното производство, като пребивава извън страната, че не се е върнал в Чешката република след юни 2002 г. и че оставайки в Русия, е създавал сериозни трудности при воденето на процеса. Съдът е приел също така, че извинението на жалбоподателя за отсъствието му от заседанието на 2 септември 2004 г., а именно – че е имал здравословни проблеми, е напълно неадекватно. Той е отбелязал също така, че жалбоподателят не е спазил условията на гаранцията, с които се е съгласил, а именно – че ще се явява на заседанията и че ще пребивава на адреса си в Чешката република.

24. На 27-29 март, 5-7 юни, 11 септември и 23 октомври 2006 г. окръжният съд е провел заседания в отсъствието на жалбоподателя.

25. На 23 октомври 2006 г. окръжният съд изцяло е оправдал жалбоподателя, като е приел, че той не е извършил престъпление, а просто е сключвал стандартни и прозрачни търговски сделки.

26. На 28 юни 2007 г. Висшият съд в Оломуц е потвърдил решението.

27. На 1 ноември 2007 г. окръжният съд, по искане на жалбоподателя, е разпоредил връщането на гаранцията на жалбоподателя, тъй като последният не е бил надлежно информиран за последиците от неизпълнението на условията на гаранцията. Освен това, нито едно от условията за отнемане на гаранцията, предвидени в чл. 73а § 4 от НПК, не било приложимо.

28. На 5 декември 2007 г. Висшият съд е отменил решението и е разпоредил конфискуването на гаранцията. Той е приел, че жалбоподателят е трябвало да знае за вероятността гаранцията да бъде отнета, дори и да не е бил формално уведомен за нея, защото исканията му за освобождаване под гаранция са съдържали декларация, че е наясно с възможността за конфискация при

неспазване на условията на гаранцията. Той е приел също така, че е вярно, че за известен период от време жалбоподателят не е можел да се върне в Чешката република, тъй като е бил загубил паспорта си и чешките власти са се нуждаели от време, за да му издадат нова виза. Жалбоподателят обаче не е получавал кореспонденцията си на адреса в Подолск – един от адресите, който бил дал на прокуратурата, поради което писмата на съда не са могли да бъдат доставени навреме. От поведението на жалбоподателя било ясно също така, че се стреми да избегне наказателното преследване, оставайки извън страната. Той не е поддържал никакви контакти с окръжния съд, въпреки че е знаел за производството. Следователно, условията за отнемане на гаранцията по чл. 73а § 4 от НПК са били изпълнени, и по-конкретно – жалбоподателят се е укривал, не е уведомил властите за адреса си и по този начин е осуетил доставката на официално писмо.

29. Жалбоподателят е подал конституционна жалба срещу решението, твърдейки, че е несправедливо такава значителна сума да бъде отнета, въпреки че той не е извършил престъпление. Той оспорил и констатациите на Висшия съд.

30. На 3 юни 2008 г. Конституционният съд е отхвърлил жалбата като неоснователна.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО

31. Чл. 73а, ал. 1 и 2 от НПК е предвиждал, че задържаните под стража лица могат да бъдат освободени срещу минимална парична гаранция от 10 000 чешки крони, като действителната сума следвало да се определи от съда в зависимост от конкретните обстоятелства на обвиняемия и на делото.

32. Съгласно ал. 4 (ал. 3 през разглеждания период) от тази разпоредба, гаранцията се отнема, *inter alia*, ако обвиняемият се отклони от правосъдието, изчезне или не уведоми съответните власти за промяната на адреса си, като по този начин попречи на връчването на официално писмо. Съгласно ал. 9 (ал. 6 през разглеждания период), обвиняемият трябва да бъде уведомен предварително за условията, при които гаранцията може да бъде отнета.

ПРАВОТО

I. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 1 ОТ ПРОТОКОЛ № 1

33. Жалбоподателят се оплаква, че отнемането на гаранцията, след

като е бил оправдан, е в нарушение на чл. 1 от Протокол № 1, който гласи:

„Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право.

Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

A. Допустимост

34. Съдът отбелязва, че това оплакване не е явно необосновано по смисъла на чл. 35 § 3 (а) от Конвенцията. Той също така намира, че то не е недопустимо и на друго някакво основание. Следователно, оплакването следва да бъде обявено за допустимо.

B. По същество

1. Становища на страните

35. Жалбоподателят на първо място поддържа, че отнемането на гаранцията е незаконно, тъй като той не е бил надлежно уведомен за възможността за отнемане. Той твърди, че не се е укривал и че не е негова вината, че окръжният съд не е връчил призовката на правилния адрес в Русия, който бил в Удомля. Отсъствието му от заседанията се дължи на обективни причини, включително загуба на паспорт, неиздаване на виза и заболяване.

36. Жалбоподателят също така твърди, че решението на Висшия съд да иземе толкова значителна сума е било непропорционално. По принцип целта на гаранцията е да се попречи на престъпника да избегне наказанието и да се гарантира, че целта на наказателното производство ще бъде постигната. Според него, наказателното производство е било проведено правилно въпреки неговото отсъствие и целта му е била постигната. Поради това, отнемането на гаранцията представлява неуместна намеса в правото му на собственост, дори и ако се приеме, че той е нарушил условията на гаранцията.

37. Най-накрая, жалбоподателят посочва, че отнемането на гаранцията, когато подсъдимият е оправдан и съответно невинен, е несправедливо и е против нормалната логика.

38. Правителството от своя страна намира оплакването за явно

необосновано. То твърди, че намесата трябва да се оценява в светлината на втората точка на чл. 1 от Протокол № 1, която се отнася до контрола върху използването на собствеността. То твърди също така, че отнемането е било законно, както са приели и националните съдилища.

39. То отбелязва, че окръжният съд е положил големи усилия в продължение на близо четири години да призове жалбоподателя на заседание. През това време жалбоподателят е представил множество документи пред съда, но нито един от тях не е съдържал информация за промяна на адреса му за кореспонденция със съда. Въпреки че за отсъствието на жалбоподателя от първото заседание на 19 юни 2002 г. е било дадено разрешение, последващото му отношение към наказателното производство ясно е показало намерение да се отклони от правосъдието, като остане извън страната, в което действително е имал успех, тъй като окръжният съд е бил принуден да продължи процеса в негово отсъствие. Жалбоподателят е имал възможност в продължение на няколко години да се свърже пряко с окръжния съд, да го уведоми за адреса си за връчване на призовки в Русия и да предложи дата, на която би могъл да пътува до Чешката република, за да присъства на съдебното заседание, но не е сторил това.

40. Правителството твърди също така, че няма пряка връзка между конфискуването на гаранцията и оправдаването. Целта на гаранцията е да се замени задържането под стража и същевременно да се обезкуражат евентуалните опити на обвиняемия да осуети или избегне наказателното преследване. Ако лицето не изпълни условията на гаранцията, логичната последица от такова поведение е отнемането на гаранцията, поради което то представлява легитимно лишаване от собственост. Фактът, че обвиняемият в крайна сметка е бил оправдан, по никакъв начин не засяга законността на мерките за неотклонение. Целта на гаранцията и целта на наказанието са съвсем различни. Ако условията на закона бяха изпълнени, гаранцията щеше да бъде върната. Гаранцията не е наказание за извършено престъпление, а вид обезпечение.

41. Размерът на гаранцията е съответствал на имущественото състояние на жалбоподателя, което е видно и от факта, че той е бил в състояние да я плати. Гаранцията, като средство за осигуряване на сътрудничеството на подсъдимия по отношение на наказателноправните органи, умишлено се определя в такъв размер, че загубата ѝ да представлява сериозна намеса в имущественото състояние на лицето, което я е внесло. В противен случай тя не би изпълнила своето предназначение.

42. Най-накрая, правителството отбелязва, че жалбоподателят не е посочил в какво точно се състои прекомерната финансова тежест върху него вследствие на отнемането на гаранцията. Той не е

представил никакви доказателства, че е изпитал финансови затруднения.

2. Преценката на Съда

43. Съдът най-напред намира, че отнемането на гаранцията представлява намеса от страна на държавата в имуществените права на жалбоподателя. Съдът не намира за необходимо да решава дали следва да разгледа намесата по втория параграф на чл. 1 от Протокол № 1, както твърди правителството, тъй като във всеки случай трите правила на чл. 1 от Протокол № 1 са свързани, а приложимите принципи са сходни (виж *James and Others срещу Обединеното кралство*, 21 февруари 1986 г., § 37, Series A no. 98). Поради това, той ще разгледа ситуацията в светлината на общото правило, съдържащо се в първото изречение на първата точка на чл. 1 от Протокол № 1 (виж, *mutatis mutandis*, *Broniowski срещу Полша* [ГК], № 31443/96, § 136, ECHR 2004-V, и *Gladysheva срещу Русия*, № 7097/10, § 71, 6 декември 2011 г.).

44. Съдът припомня, че за да бъде намесата съвместима с тази разпоредба, тя трябва да бъде законна, в общ интерес и пропорционална, т.е. следва да установява „справедлив баланс“ между изискванията на общия интерес на обществото и изискванията за защита на основните права на индивида (виж, наред с много други източници, *Beyeler срещу Италия* [ГК], № 33202/96, § 107, ECHR 2000-I, и цитираното по-горе *Gladysheva*, § 65). При оценката на пропорционалността на намесата, Съдът следва да вземе под внимание от една страна важността на преследваната цел, а от друга страна тежестта, наложена на жалбоподателя, включително характера на намесата и поведението на жалбоподателя и на държавните власти (виж *Yildirim срещу Италия* (реш. по допустимост), № 38602/02, 10 април 2003, и *Forminster Enterprises Limited срещу Чешката република*, № 38238/04, § 75, 9 октомври 2008 г.).

45. Като се връща към изискванията за „законност“, Съдът най-напред отбелязва, че нищо в случая не подсказва, че Висшият съд е приложил въпросните правни разпоредби, а именно чл. 73а § 3 от НПК, по очевидно погрешен или произволен начин. Няма данни също така, че съответните правни норми не са били достъпни, прецизни и предсказуеми (виж цитираното по-горе *Beyeler*, §§ 108-109). Следователно, отнемането на гаранцията съответства на изискванията за законност.

46. Съдът по-нататък намира, че отнемането е преследвало легитимната цел да гарантира правилното провеждане на наказателното производство и в по-общ план да противодейства на и да предотвратява престъпленията, което несъмнено е в обществен интерес по смисъла на чл. 1 от Протокол № 1 (виж цитираното по-горе

Yildirim, както и *Denisova and Moiseyeva срещу Русия*, № 16903/03, § 58, 1 април 2010 г.). Той също така намира, че този интерес е от изключително значение.

47. Като се връща на теста за пропорционалност, Съдът най-напред отбелязва, че гаранцията от около 400 000 евро е значителна по размер. Въпреки това, моментът, към който се преценява съразмерността ѝ, е моментът, в който тя е била наложена (както в *Mangouras срещу Испания* [ГК], № 12050/04, §§ 78 и 80, ECHR 2010), а не когато е била отнета. В настоящия случай жалбоподателят не твърди, че първоначалната гаранция е била неразумна, и действително Съдът отбелязва, че той очевидно е бил в състояние да я плати бързо и без прекомерни затруднения.

48. Основният въпрос по делото е дали оправдателната присъда следва да играе роля в решението за отнемане на гаранцията. В този контекст Съдът отбелязва, че целта на гаранцията е да се гарантира правилното провеждане на наказателното производство, и по-конкретно – че подсъдимият ще се явява на съдебните заседания (виж, в контекста на първоначалното определяне на обезпечението за гаранцията, цитираното по-горе *Mangouras срещу Испания* [ГК], § 78).

49. Провеждането на наказателното производство в случая обаче е било сериозно възпрепятствано от неизпълнението от жалбоподателя на условията на гаранцията. Жалбоподателят не се е явил на нито едно от насрочените заседания и не е оказал каквото и да било съдействие на съда, въпреки че трябва да му е било известно, че нарушава условията на гаранцията. Заседанията са били отлагани неколкократно, което е довело до значително увеличаване на продължителността на производството, а окръжният съд е имал сериозни затруднения в опитите си да връчи документи на жалбоподателя.

50. Необходимо е също така да се отбележи, че фактът, че жалбоподателят е бил оправдан, не означава сам по себе си, че наказателното му преследване е било незаконно или по друг начин изначално опорочено. Различни стандарти на доказване се прилагат при осъждането на дадено лице – за което стандартът обикновено се описва като доказване извън всякакво разумно съмнение – и за повдигането на обвинение – обикновено наричан разумно подозрение, че лицето е извършило престъпление. Поради това, в наказателния процес са възможни случаи на разумно подозрение, които не завършват с присъда извън всякакво разумно съмнение. Въпреки това, в такива ситуации държавата все още има легитимен интерес от правилното провеждане на производството и от гарантиране, че лицата, по отношение на които е налице разумно подозрение, че са извършили престъпление, няма да се опитат да избегнат правосъдието или да попречат на гладкото протичане на процеса, в който следва да се вземе решение по тяхната вина или невинност.

51. Поради това, изходът от производството няма пряка връзка с въпроса за отнемането на гаранцията. Въпросът по-скоро е дали отнемането е пропорционално с оглед на нарушението на условията на гаранцията по време на процеса.

52. Съдът отбелязва, че гаранцията в настоящия случай не е отнета единствено поради невъзможността да се достави един единствен документ на жалбоподателя. Висшият съд е заключил, че жалбоподателят е избегнал наказателното правосъдие, пребивавайки извън страната в продължение на няколко години. Съдът намира, че дори и първоначално жалбоподателят да е имал обективни причини, за да отсъства от заседанията, същото не може да се каже и за периода след получаването на нов паспорт.

53. Жалбоподателят е разполагал с множество възможности да се яви на процеса. Заседанията са били пренасрочвани няколко пъти. Жалбоподателят е получил паспорта си - според неговата версия - през април 2003 г., а решението за провеждане на задочно производство е взето чак през декември 2005 г. Поради това, той е разполагал с поне две години и осем месеца, за да се свърже с окръжния съд, за да може последният да насрочи дата за заседание, на която жалбоподателят да може да пътува за Чешката република. При тези обстоятелства констатацията на Висшия съд, че самото поведение на жалбоподателя показва, че той се стреми да избегне наказателно преследване, не изглежда неразумна.

54. При това положение, а именно – когато жалбоподателят трябва да е наясно, че нарушава условията на гаранцията в продължение на значителен период от време – в негова тежест е да информира окръжния съд ясно и недвусмислено за адреса си в Русия и да поддържа редовен контакт със съда, за да компенсира трудностите около връчването на официални документи в Русия, които би следвало да се разгледат в светлината на Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси. Жалбоподателят не е сторил това. Писмото от адвоката му от 8 юли 2002 г. не може да бъде сметено за достатъчно при тези обстоятелства. Писмото съдържа единствено официалния адрес на жалбоподателя в Русия, но по никакъв начин не подсказва на кой адрес жалбоподателят би желал да получава кореспонденцията си. Освен това, на 2 септември 2004 г. жалбоподателят е уведомил съда, че не е в състояние да присъства на заседанието поради здравословни проблеми и поради упълномощаването на нови адвокати, но отново не е посочил адрес за призоваване в Русия.

55. Най-накрая, Съдът отбелязва, че намесата в случая – отнемането – е резултат от напълно състезателно производство, в което жалбоподателят е имал възможност да представи аргументите си. Националните съдилища внимателно са разгледали относимите

въпроси и са мотивирали подробно решението си (виж *G. срещу Германия* (реш. по допустимост), № 10577/83, 6 май 1985 г.). Поради това, процесуалните изисквания на чл. 1 от Протокол № 1 (виж *AGOSI срещу Обединеното кралство*, 24 октомври 1986 г., § 55, Series A no. 108) са изпълнени.

56. С оглед на изложените по-горе обстоятелства, Съдът намира, че решението за отнемане на гаранцията на жалбоподателя е установило „справедлив баланс“ между изискванията на общия интерес на обществото и тези на правата на жалбоподателя при конкретните обстоятелства на делото.

57. Следователно, няма нарушение на чл. 1 от Протокол № 1.

II. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

58. Жалбоподателят, позовавайки се на чл. 6 от Конвенцията, изразява несъгласие с решенията на националните съдилища относно гаранцията и се оплаква, че те са недостатъчно мотивирани.

59. Съдът намира, в светлината на всички материали на негово разположение и доколкото въпросите, от които се оплаква жалбоподателят, са от неговата компетенция, че няма данни за нарушение на правата и свободите, провъзгласени в Конвенцията и протоколите към нея. Поради това, оплакването е явно необосновано и следва да се отхвърли съгласно чл. 35 §§ 3 (а) и 4 от Конвенцията.

ПО ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ, СЪДЪТ

1. *Обявява* единодушно оплакването по чл. 1 от Протокол № 1 за допустимо, а останалата част от жалбата за недопустима;
2. *Решава* с шест на един гласа, че няма нарушение на чл. 1 от Протокол № 1.

Изготвено на английски език и обявено писмено на 20 юни 2013 г., съгласно чл. 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Claudia Westerdiek
Секретар

Mark Villiger
Председател

В съответствие с чл. 45 § 2 от Конвенцията и чл. 74 § 2 от Правилника на Съда, към решението е приложено особено мнение на съдия Pejchal.

Особените мнения не са преведени на български език, но са приложени на английски и/или френски към официалната версия/версии на решението, публикувано в базата данни с практиката на Съда HUDOC.

© Съвет на Европа/Европейски съд по правата на човека, 2013 г.

Официалните езици на Европейския съд по правата на човека са английски и френски. Този превод не обвързва Съда и Съдът не поема никаква отговорност за качеството му. Преводът може да бъде изтеглен от базата данни с практиката на Европейския съд по правата на човека HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) или от всяка друга база данни, на която Съдът го е предоставил. Преводът може да бъде възпроизвеждан за нетърговски цели, при условие че е цитирано пълното заглавие на делото и посочената по-горе информация за авторските права. В случай че възнамерявате да използвате за търговски цели която и да било част от този превод, моля свържете се с publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.